

A kitermelési helyről a vállalat saját raktárába történő szállítással kapcsolatban felmerült fuvarozási költség az általános forgalmi adó tárgya. (Közigazgatási Bíróság 10.089/1929. P. szám.) Panaszos fél panasziratában azt vitatja, hogy

I. a bányavállalatában kitermelt szénnek a p.-i szénkikészítő telepéről a p.-i szénraktárába a MÁV. által, tehát más vállalkozó által történt beszállításával felmerült fuvarozási költségeit a 130.000/1921. P. M. sz. utasítás 41. §-ának 5. bekezdése értelmében jogosan vonta le az adó alapjából,

II. a bányaművein levő élelmiszertáraiban a munkásai és tisztviselői részére kimért saját termésű borai eladásából befolyt bevételei, minthogy élelmitárai nem tekinthetők nyílt üzlethelyiségnek, a hivatkozott utasítás 21. §-ának 13. pontja és 30. §-a értelmében adómentesek,

III. a D. Villamossági Részvénytársaságtól a közöttük létrejött áramszolgáltatási szerződésből kifolyólag létesített csatlakozó berendezésért kapott 10.000 aranykorona bevétele pedig, minthogy itt sem áruszállításról, sem munkateljesítésről nem lehet szó, hanem csak egy szolgáltatásérti jogosítvány engedélyezéséről, ugyancsak nem adóköteles.

A bíróság a panaszt egyik részében sem találta alaposnak.

I. A panaszos által is hivatkozott 130.000/1921. P. M. sz. végrehajtási utasítás 41. §-a 5. bekezdésében foglalt rendelkezések helyes értelmezése szerint csakis a már eladott árúnak a kikötött átvételi helyről az átruházó által más vállalkozó útján a vevőhöz történt fuvaroztatásával tényleg felmerült és a vevő terhére felszámított költségei, mint nem a saját tevékenységéből származott bevételei, hanem a vevők helyett teljesített kiadások térítményei számíthatók le az átruházó adóalapjából.

Ítt azonban kétségtelen, hogy a panaszos által adóalapjából leszámított államvasuti fuvardíjak a bánya telepén kitermelt és még el nem adott saját szénének a p.-i szénkikészítő telepéről a p.-i szénraktárába történt átszállításával merültek fel, tehát nem az „ab raktár” átvételi kötelezettséggel eladott szénárúnak a vevői részére és helyett teljesített fuvaroztatásából kifolyólag s így panaszos félnek ezen kiadásai ép oly regieköltségeit képezték, mint a szén kibányászásával, kikészítésével, raktári kezelésével stb. felmerült többi kiadása, amely fuvaroztatási költségeit panaszos az eladási árak megállapításánál a többi regie költségével együtt szintén kalkulációba vette, miért is ezen fuvaroztatási költségek a létrejött eladásoknál, mint az eladási árakban már benne levő áruszállítási ellenértékek az 1921. évi XXXIX. t.-c. 31. §-ának 1. bekezdése értelmében forgalmi adó tárgyát képezik.

II. Az innen elrendelt kiegészítés során a panaszostól beszerzett árújegyzékből, valamint az 1928. év január havában felvett jegyzőkönyvből kitűnik, hogy panaszos a bányaművein felállított élelmitáraiban az 1925—1926. üzleti években nemcsak

bort és élelmiszereket, hanem az őstermeléstől különböző fűszer- és gyarmatárú, különféle háztartási szükségleti és fényűzési, valamint ruházati cikkeket is munkásainak és tisztviselőinek a rendes kereskedői áron rendszeresen árusított.

A saját termésű bornak pedig ilymódon értékesítése forgalmi adózás szempontjából az őstermeléssel kapcsolatos kereseti tevékenység keretét meghaladó, nyílt üzlethelyiségeknek tekintendő élelmiszerraktárakban végzett üzleti haszon elérésére irányuló oly rendes kereskedői tevékenységnek minősül, amelyre nem vonatkoztatható az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 13. pontjában az őstermelőknek a saját termésű boraik eladásából származó bevételekre biztosított adómentesség.

III. Panaszosnak a villanyáram szolgáltatásával kapcsolatosan létesített s a saját tulajdonát képező csatlakozási berendezésért kapott 10.000 aranykoronás bevétele ugyancsak jogosan vonatott forgalmi adó alá,

ugyanis a pótlólag beszerzett áramszolgáltatási szerződés 1. §-ának B) pontjából világosan kitűnik, hogy ezen berendezés létesítése és karbantartása kizárólag a szállításra leköötött villanyáram akadálytalan szolgáltatásának a biztosítása érdekében, vagyis a villanyáram szállítással szorosan összefüggően történt és ezen létesítmény előállítási költségeinek, tehát a létesítési ellenértéknek megtérítésére, a villanyáramárú megszerzője magát szerződésileg kötelezte. — Minthogy az 1921. évi XXXIX. t.-c. 33. §-ának 1. bekezdése értelmében forgalmi adóalap megállapításánál számításba kell venni mindazt az ellenértéket, amelynek szolgáltatására magát az árú megszerzője kötelezte és minthogy a szóbanforgó 10.000 aranykorona térítmény ily ellenértéket képez és azt panaszos cég a szállított villanyáram-árúért kapott adóköteles bevételeihez nem számította hozzá és nem adóztatta meg, ennél fogva annak pótlólagos megadóztatása jogos és indokolt.

A dologi kezesség alkalmazásánál a jóhiszemű szerzés általános vélelmével szemben a rosszhiszeműséget bizonyítani kell. (Közigazgatási Bíróság 9.722/1930. P. szám.) A panaszos ellen dologi kezesség címén történt az illeték érvényesítése és zálogjogi biztosítása, azon az alapon, mert B. L. U. E. lakostól megvásárolta a D. község 1303. sz. tjkvi betétben A. I. 2. sor — 317—318. hrsz. alatt felvett ingatlant. Az itt kérdésben forgó vagyónátruházási illeték ugyanis a jogelődje és R. J. között kötött adásvételi szerződéssel kapcsolatos. A m. kir. közigazgatási bíróság kiegészítő eljárás során beszerezte az illeték megtámadott telekkönyvi biztosítására vonatkozó tkvi iratokat s azok alapján, valamint a kiszabási iratok alapján a következő tényállást alapította meg: 1. az illeték kiszabására alapul szolgált adásvételi szerződés 1922. évi április hó 29. napján kelt, bejelentése illetékkiszabás végett 1923. évi február hó 7. napján, az illeték